

elPeriódico

ABANS D'ESQUERRES QUE ESPANYOL

Alberto San Juan

24 de novembre de 2012

El 15 de novembre de 1918, en un context europeu de fortes mobilitzacions obreres, Alfons XIII convoca Francesc Cambó, líder de la formació conservadora i catalanista Lliga regionalista i li diu: "Temo que vingui un esclat revolucionari a Catalunya, que els obrers s'uneixin als soldats (...). S'ha de donar l'autonomia a Catalunya immediatament (...). Cal que vagi a Barcelona de seguida per provocar un moviment que distregui les masses de qualsevol propòsit revolucionari". Ho explica Cambó en les seves memòries i ho recull Joan Garcés en el seu excel·lent llibre 'Soberanos e intervenidos'. Dies després eren designats dirigents de tots els partits polítics per formar una comissió redactora d'un Estatut d'autonomia. Pablo Iglesias, entre altres socialistes, va advertir als republicans catalans que si entraven en aquesta comissió deslligaven Catalunya de la causa de la República (entesa com un projecte social, d'esquerres). Lluís Companys i altres líders catalanistes d'esquerres es van negar a

formar part de la comissió, entenent que, efectivament, es tractava d'intercanviar autonomia a canvi d'acceptar la monarquia i de postergar les lluites populars per una societat més justa i democràtica.

El 15 de juny de 1977, en les primeres eleccions democràtiques després de Franco, socialistes, comunistes i catalanistes republicans van sumar el 70% dels vots. El president Suárez va convocar Josep Tarradellas, president de la Generalitat a l'exili, i li va oferir l'autonomia de Catalunya a canvi de liderar una coalició política que respectés els límits previstos en el desenvolupament democràtic i social per les elits que van guiar la Transició. En aquesta ocasió, a diferència de l'anterior, les sigles d'esquerra sí que van entrar en el pacte.

¿No resulta espordidament actual? En un moment en què es donen les condicions per a una revolta social (que ja ha començat) en defensa dels drets humans bàsics (que estan destruint les elits econòmiques i polítiques), es desferma la discussió sobre la independència de Catalunya i resulta que els que ocupen majoritàriament la dialèctica són els nacionalistes catalans de dretes i els nacionalistes espanyols (sempre de dretes). Em declaro absolutament a favor del dret a l'autodeterminació de tots els pobles i el dret a celebrar un referèndum sobre la independència a Catalunya.

Però, si no hi ha un projecte de transformació social darrere de l'esperit independentista, ¿tan diferent serà per a un català deixar de ser explotat per espanyols per seguir sent explotat per altres catalans? Algú d'ERC va dir en les últimes autonòmiques: "Abans català que d'esquerres". ¿Segur?